

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἡ δὲ Πατριεὶς ἀριθ. 9. συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ- εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἱθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μεταφράσις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.) — *Où il y a du bon vin*: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.)

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ- αῖς καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ- ερδύνοντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ. εμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἄφ' οὗτου ὁ Γεώργιος ἦλθεν εἰς Νεβίλ- ῃν τὸ χρώμα τοῦ προσώπου του ἐγένετο πωχρον καὶ ἰσχνόν. Παρατηρήσας τοῦτο Καρβαγὰν καὶ βλέπων τὸν υἱὸν του βα- ῖζοντα καὶ σύροντα σχεδὸν τοὺς πόδας του, ἠρώτησεν ἑαυτὸν, ἐὰν ἀληθῶς ἦτο εὐχαρὶς καὶ ρωμαλέος ἐκεῖνος νέος ὁ πρό τιτων ἡμερῶν ἀφικόμενος ἐκ τῆς ξέ- νης εἰς τὴν πατρίδα.

Ὅτε ἦλθε πλησίον ὁ Γεώργιος δὲν ἠ- δυνήθη νὰ καταστείλῃ σκίρτημα βίαιον ἰδὼν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸν πατέρα. Καὶ προσεπαθῆσε μὲν νὰ φανῇ ἡρεμὸς καὶ ἀ- τάρχος ἀλλ' οἱ συσταλέντες χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διασταλῶσι καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφάνη καὶ ἔμφροντι.

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τὸ πανηγύρι; ἠρώτη- σεν ὁ Καρβαγὰν ἐξετάζων τὸν υἱὸν του μετὰ προσοχῆς.

— Μάλιστα, πατέρα μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος ὡς ἐὰν εἶχεν ἰδῇ ὄνειρον.

— Καὶ πεινᾷς;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ!

Ἐν ᾧ ἔτρωγον, ὁ Καρβαγὰν διανοεῖτο: Οὐδὲ κἀν ἐνόησεν ὅτι σήμερον εἶνε ἡ πα- νηγύρις τῆς πόλεως. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐ- πῆγε καὶ σήμερα κατὰ τὸν πύργον Κλαί- ρεφόν τὰ ἐσκονισμένα ὑποδήματά του φω- νάζουν ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Μέγα Πηλω- ρυχεῖον. Τί τάχα σχεδιάζῃ μὲ τὸν νοῦν του; Ἐμέ, τὸ βλέπω φανερά, μὲ φυλά- γεται, καὶ δυσπιστεῖ. Ὅσάκις τὸν ἐρω- τήσω μίαν λέξιν δὲν μου λέγει τίποτε χωρὶς

νὰ εἰνεφεύματα. Ἀποφεύγει καὶ νὰ με κυτ- τάξῃ· τόσον φοβεῖται μήπως ἀπὸ τὴν μα- τριάν του καταλάβωτ' ἔχεις τὸν νοῦν του.

Πράγματι ὁ Γεώργιος καθήμενος ἐν τῇ ἄλλῃ ἄκρᾳ τῆς τραπέζης ἔτρωγεν ἀφρη- μένος καὶ ἔχων οὕτως εἰπεῖν τὴν ρίνα ἐν τῷ πινακίῳ. Ἀποφασίσας νὰ ἀποδημήσῃ πάλιν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἐ- πιθυμίαν του νὰ διατρέξῃ ἄπαξ ἔτι τὸν λόφον Κλαίρεφόν. Εὐθὺς ὡς εἶχεν ἰδῇ τὸν πατέρα του ἐξεβρόντα ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ δημαρχεῖον ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ διὰ τῆς ἀτραποῦ τῆς διερχομένης διὰ τοῦ Μεγά- λου Πηλωρυχείου, ἀνῆλθεν εἰς τὸν λόφον.

Δὲν ἠθέλησε δὲ ὡς καὶ κατὰ τὰς ἄλ- λας ἡμέρας, νὰ κρυφθῇ ἐν τοῖς πέριξ τοῦ κήπου φοβούμενος μήπως τὸν συναντή- σωσι. Διότι κατελαμβάνετο ὑπὸ δυσπνοίας ἀναλογιζόμενος ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ συν- αντήσῃ καὶ δευτέραν φοράν τὴν Ἀντω- νίαν. Καὶ μὲ τί πρόσωπον νὰ τὴν ἰδῇ; Καὶ ὅποιαν γνώμην θὰ εἶχε περὶ αὐτοῦ ἡ νεᾷς ἐὰν τὸν κατελάμβανεν ἔξω τοῦ πύργου περιπλανώμενος;

Ἐσκέφθη ὅτι ἡ νεᾷς ἔμελλε πάντως νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅθεν ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας ὁ Γεώργιος ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου. Καθήμενος ἔν τινι θρανίῳ ἐν τῇ σκιᾷ δὲν θὰ ἦτο εὐ- κολον νὰ ἀναγνωρισθῇ. Παρέμεινε λοιπὸν μεθ' ὑπομονῆς ἄκρας παρατηρῶν τὰ κο- σμήματα τῆς ἐκκλησίας, καὶ πανταχοῦ ἀνακαλύπτων ἴχνη καὶ δείγματα τῆς εὐ- σεβοῦς γενναιοδωρίας τοῦ οἴκου Κλαίρε- φόν. Ἐπὶ πλακὸς λευκοῦ μαρμάρου ἐπι- γραφὴ χρυσοῖς γράμμασι κεχαρ χαγμένη προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Γεωργίου. Προσελθὼν ἀνέγνω:

«Εἴη τὸ ὄνομα κυρίου εὐλογημένον, τοῦ σώσαντος τὴν πεφλημένην μεὶ κόρην! 1872.

Ὁνῶριος Κλαίρεφόν»

Τὴν ἀναθηματικὴν ταύτην ἐπιγραφὴν εἶχεν ἀναθέσῃ ὁ μαρκήσιος ἐπὶ τῇ ἀναρ- ρώσει τῆς Ἀντωνίας ἐκ νόσου δεινῆς.

Καὶ ἐν τῷ μυστηριώδει σκότει τῆς ἐκ- κλησίας ἡ διάνοια τοῦ Γεωργίου ἐμετεω- ρίσθη, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ παρακρού- σεως ἐνόμισεν ὅτι μετεφέρετο εἰς τὸν

πύργον ὑπὸ δυνάμεως παραλυσάσης τὴν βούλησιν του. Εἰσελθὼν κατηνθύνθη εἰς τὸν θάλαμον τῆς Ἀντωνίας καὶ εἶδε τὴν νεᾷνιδα κλινήρη, ὡχρὰν κατασκληκυῖαν, ἐτοιμοθάνατον.

Καὶ ἦτο αὕτῃ αὕτη, ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ ἀλλὰ θελητικωτάτη. Γέρων τις, ὃν ὁ Γεώρ- γιος δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ ἀναγνωρίσῃ, ἀλλ' εἶκασεν ὅτι θὰ ἦτο ὁ μαρκήσιος, ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς κό- ρης. Δάκρυα ἄδρᾳ κατέρρεον ἀπὸ τῶν ὀ- φθαλμῶν του ἐνῷ ἔθλιβε διὰ τῶν ἀκμαίων χειρῶν του χεῖρα λεπτὴν ἰσχυρὴν καὶ λευ- κοτάτην. Τὰ χεῖλη του ἀνεκινήθησαν ὡς ἐὰν προσηύχετο, ὁ δὲ Γεώργιος ἐνόησεν ὅτι ὁ γηραιὸς πατὴρ ἐδέετο τοῦ ὑψίστου νὰ σώσῃ τὸ τέκνον του!

Καὶ ὡς ἐκὼν ἡ θεία δύναμις ἐξεδηλώθη, παραχρῆμα τὸ πρόσωπον τῆς Ἀντωνίας ἔλαβε χρώμα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦνοι- ξαν ζωηροὶ καὶ λάμποντες. Αἶφνης μετε- μορφώθη, ὁ δὲ νέος δὲν ἔβλεπε πλέον ἐνώ- πιον τοῦ τὴν μικρὰν ἀσθενῆ, ἀλλὰ τὴν εὐμορφον νεᾷνιδα ἣν εἶχε συναντήσῃ καθ' ὁδόν, ἣν ἐλάτρευεν ἄμα καὶ ἀπεστρέφετο, καὶ ὑπὲρ ἧς ἀσμένως ἦτο ἔτοιμος νὰ θυ- σιάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του.

Προσεπαθῆσε νὰ ἀποσιῇ τὴν ὀπτασίαν ταύτην καὶ νὰ γίνῃ κύριος αὐτοῦ. Ἐβίασε τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ προσηλωθῶσιν ἐπὶ πραγματικῷ τινος ἀντικειμένου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλωθήσαν αὐθὺς ἐπὶ τῆς λευκῆς πλακός, καὶ ἐπ' ἀνέλαβε τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφὴν ὡς δοξολογῶν τὸν Ὑψίστον τὸν σώσαντα τὴν Ἀντωνίαν.

Ἀρὰ γε ὁ θάνατος ἀπεσοβήθη ἀπὸ τῆς νεᾷνιδος ἵνα ὁ Γεώργιος τὴν ἰδῇ καὶ τὴν ἀγαπήσῃ; Ἀλλὰ ἐὰν αὐτὸς ἐπέπρωτο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ τότε λοιπὸν διατί ἐπέπρωτο ἐκεῖνη νὰ τὸν μισήσῃ;

Ἠγέρθη καὶ βήματι βραδεῖ ἦλθεν εἰς τὰ θρανία τὰ ἀπέναντι τῆς Ἀγίας Τρα- πέζης. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ πρώτου θρα- νίου παρετήρησε προσευκτήριον ἐκ ξύλου μέλανος μετὰ προσκεφαλαίου ἐκ βελούδου κυανοῦ. Βέβαιος δὲ ὢν ὅτι τοῦτο ἦτο τῆς Ἀντωνίας ἐπλησίασε καίγονυπετήσας ἐκεῖ ἐνθα ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ ἡ Ἀντωνία καὶ ἰδὼν ὅτι τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ προσευ-